

предаде посланието на гонцията, който заминаваше същата за Константинополь.

Ала не измина нито единъ часъ отъ заминаването на гонцията, когато морни пратеници долетѣха съ потънали въ потъ и пѣна коне и донесоха вестта, че българскиятъ царъ Асѣнь Бориль трупъ безброй войски на северната граница и се кани да нахлуе въ земята на империята.

Наскоро изтичаше срокътъ за миръ и приятелство между латинитѣ и Теодоръ Ласкарисъ. Михаилъ Епирски бѣ коваренъ и невѣренъ съседъ. Стрѣзомиръ сѣщо бѣ врагъ.

Предъ общата опасностъ, предъ многобройнитѣ врагове, които стѣгаха като обрѣчъ, латинската империя, графъ Биандрате отложи мига на своята мѣсть, преклони глава и прати люде да преговарятъ за помирение съ императора. Анри му върна на драго сърдце регентството, ала съ условие, че ще го дѣли заедно съ графъ Бертхолдъ фонъ Катценеленбогенъ. А брата си Евстахий остави като закрильникъ на Маргарита и малолѣтния Димитрий.

Следъ това събра всичкитѣ войски и потегли къмъ българската граница.

23.

Тежки теменужени сѣнки бѣха притиснали всички околни равнини и долини, само облацитѣ и назъбенитѣ бойници на кулата горѣха въ ясни отражения, отъ последнитѣ лѣчи на залѣза, когато между страхотнитѣ скали, които обграждаха тѣсния проходъ — единственото мѣсто, което даваше достѣпъ до крепостта — се явиха войскитѣ на царъ Асѣнь Борила.

Въ калето на Просѣкския владѣтель усѣтиха приближаването на врага повече чрезъ грохота на многобройнитѣ конски копита, на рева на куманитѣ, дрънченето на оръжията, бойнитѣ викове на влашкитѣ наемници, отъ колкото чрезъ соколовия взоръ на стражитѣ. Защото дълбокитѣ Вардарски клисури, които заграждаха калето, прѣчеха да се проследи съ разгърнатъ взоръ това, що става въ равното.